

Sygn. akt II C 445/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko P. R.

o zapłatę

1. zasądza od P. R. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 20.132,34 zł (dwadzieścia tysięcy sto trzydzieści dwa złote i 34/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 17.553,92 zł (siedemnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt trzy złote i 92/100) od dnia 4 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od P. R. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 276,38 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych i 38/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. nakazuje pobrać od P. R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 755 zł (siedemset pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 445/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 października 2015 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W., wniósł o zasądzenie od pozwanego P. R. kwoty 20.132,34 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 17.553,92 zł od dnia 4 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto, żądał zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż wierzytelność, której zapłaty powód dochodzi wynika z łączącej strony umowy pożyczki gotówkowej numer (...) z dnia 4 lutego 2013 roku na kwotę 24.585,98 zł. Roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne z dniem 23 maja 2015 roku. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna w kwocie 17.553,92 zł, odsetki umowne w kwocie 2.078,62 zł za okres od dnia 4 lutego 2013 roku do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, koszty opłaty i prowizje w kwocie 499,80 zł oraz dalsze odsetki umowne naliczane od kwoty niespłaconego kapitału to jest od kwoty 17.553,92 zł od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty.

(pozew k. 2-3).

W dniu 17 listopada 2015 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie pozwu oraz orzekł o kosztach postępowania. Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu w dniu 2 grudnia 2015 roku.

(nakaz zapłaty k. 4v, potwierdzenie odbioru k. 5).

W dniu 15 grudnia 2015 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości. Pozwany w sprzeciwie oświadczył, że nigdy nie starał się ani nigdy nie został mu przez powoda przyznany kredyt w wysokości 24.585,98 zł.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 6).

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2016 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Włdzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 9).

W piśmie procesowym z dnia 12 kwietnia 2016 roku, stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty, powód podtrzymał żądania zgłoszone w pozwie. Podkreślił, że argumentacja pozwanego wskazana w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż na umowie pożyczki z dnia 4 lutego 2013 roku widnieje odrębny podpis pozwanego, a kwota udzielonej pożyczki w wysokości 20.000 zł została mu wypłacona. Kwota ta została powiększona o prowizję od udzielonego kredytu w kwocie 1.000 zł oraz opłatę za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 3.585,98 zł, a więc o łączną kwotę 4.585,98 zł. W związku z postawieniem pożyczki gotówkowej udzielonej pozwanemu w stan wymagalności, powód wystawił wyciąg z ksiąg banku na łączną kwotę 20.132,34 zł ze szczegółowym wskazaniem w nim kwot, które obejmuje i z uwzględnieniem wpłat, jakich dokonywał wcześniej pozwany.

(pismo procesowe k. 11-12).

W piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2016 roku pozwany podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie. Wniósł o oddalenie powództwa.

(pismo procesowe k. 45-48)

Na rozprawie w dniu 3 listopada 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa, choć przyznał, że zaciągnął u powoda kredyt w wysokości 20.000 zł. Wskazał ponadto, iż brak jest w jego ocenie podstaw do zakwestionowania wyliczeń dokonanych w sprawie przez stronę powodową. Przyznał, iż ma świadomość konieczności spłaty istniejącego zadłużenia. Wniósł o rozłożenie należności na raty w kwocie około 600 zł miesięcznie.

(elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 listopada 2016 roku k. 72-73)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lutego 2013 roku P. R. zawarł z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. umowę o pożyczkę gotówkową w kwocie 24.585,98 zł na okres od dnia 4 lutego 2013 roku do dnia 28 stycznia 2017 roku. Na kwotę te składały się: kwota pożyczki w wysokości 20.000 zł, prowizja za udzielenie kredytu w kwocie 1.000 zł oraz opłata za ochronę ubezpieczeniową w wysokości 3.585,98 zł. Kwota całkowita pożyczki wraz z odsetkami na dzień zawarcia umowy wynosiła 29.318,40 zł i została rozłożona na 48 rat miesięcznych, płatnych do 28 dnia każdego miesiąca w kwocie 610,80 zł każda rata – zgodnie z harmonogramem spłat.

Za okres opóźnienia w spłacie raty, bank pobierał odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne), których stopa jest zmienna, na dzień zawarcia umowy wynosi 22% w stosunku rocznym i jest równa aktualnej na dany dzień wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Zmiana

wysokości odsetek karnych miała ulegać zmianie w razie zmiany stopy kredytu lombardowego NBP i nie wymagała indywidualnego zawiadomienia o tym fakcie pożyczkobiorcy (§ 1 - § 9 umowy)

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki Bank miał podejmować czynności mające na celu spłatę nieregulowanych należności. Katalog stosowanych środków monitujących, wysokość związanych z tym opłat oraz zasady stosowania tych czynności, a także podstawę prawną ustalenia wysokości ewentualnych kosztów sądowych i komorniczych wskazywała „Tabela opłat i prowizji”, stanowiąca załącznik numer 1 do umowy pożyczki gotówkowej (§ 16 umowy)

W razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat, Bank miał prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania (§ 17 umowy).

(umowa pożyczki gotówkowej w oryginale k. 52-58)

Kwota 20.000 zł została wypłacona pozwanemu P. R..

(okoliczność bezsporna, dodatkowo potwierdzenie wypłaty k. 58)

W roku 2013 i 2014 pozwany P. R. dokonywał nieregularnych wpłat należności z tytułu zaciągniętej u powoda pożyczki gotówkowej.

(zestawienie wpłat k. 30)

W dniu 3 marca 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wystawił przeciwko P. R. wyciąg z ksiąg banku numer (...), zgodnie z treścią którego na dzień 3 lipca 2015 roku wysokość jego zobowiązań wobec banku wynosiła 20.132,34 zł. Na kwotę tę składały się: należność główna w kwocie 17.553,92 zł, odsetki umowne za okres od dnia 4 lutego 2013 roku do dnia 3 lipca 2015 roku w kwocie 2.078,62 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 499,80 zł. Zgodnie z treścią wyciągu dłużnika obciążać miały także dalsze odsetki od dnia następnego po dniu wystawienia w/w wyciągu do dnia zapłaty, od kwoty niespłaconego kapitału, a więc od kwoty 17.553,92 zł naliczane według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zgodnie z treścią umowy wiążącej strony.

(wyciąg z ksiąg banku k. 20)

Pismem z dnia 31 marca 2015 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 23 kwietnia 2015 roku, dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki gotówkowej z dnia 4 lutego 2013 roku.

(wypowiedzenie umowy pożyczki k. 31, potwierdzenie odbioru w oryginale k. 32)

Po dacie zawarcia umowy pożyczki sytuacja materialna pozwanego pogorszyła się z uwagi na zły stan zdrowia i nieudaną inwestycję związaną z założeniem spółki. Dopóki pozwałała mu na to sytuacja materialna, spłacał on raty kredytu. Pozwany starał się o rozłożenie należności względem powoda na raty, jednak bezskutecznie.

(zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 3 listopada 2016 roku k. 72-73)

Obecnie pozwany utrzymuje się z wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę na czas nieokreślony, pracuje jako konsultant w prywatnej firmie. Miesięczne wynagrodzenie za prace pozwanego wynosi od 2.200 zł netto do 3.000 zł netto, w zależności od miesiąca. Nie posiada innego źródła dochodów, nie posiada oszczędności. Na utrzymanie domu i życie pozwany miesięcznie wydaje około 1.500 zł. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci, jego syn ma 22 lata, a córka 18 lat. Dzieci nie mieszkają z pozwanym. Oboje jeszcze się uczą, syn będzie kontynuował naukę jeszcze około 4 lat, a córka pozwanego dopiero rozpoczęła studia. Pozwany ma zasądzone na oboje dzieci alimenty w kwocie łącznej 600 zł miesięcznie, ale płaci z tego tytułu około 1.000 zł. Obecnie pozwany nie spłaca żadnego innego kredytu bankowego.

(zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 3 listopada 2016 roku k. 72-73)

Przed Sądem Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi toczy się również sprawa przeciwko pozwanemu o sygnaturze akt II C 449/16 z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. o zapłatę kwoty 15.769,97 zł wraz z odsetkami. Po zamknięciu rozprawy, na którą pozwany nie stawiał się, doszło w tej sprawie do wydania wyroku uwzględniającego roszczenia pozwu w całości.

(zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 3 listopada 2016 roku k. 72-73, okoliczność znana sądowi z urzędu z systemu Sędzia II).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach oraz kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy na podstawie przepisu art. 308 k.p.c., których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony i zeznaniach pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą dochodzonego roszczenia była umowa o pożyczkę gotówkową numer (...) zawarta w dniu 4 lutego 2013 roku pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W., a P. R..

W świetle przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. 2015, poz. 128 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 78 Prawa Bankowego, do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Wynikająca z treści art. 353 § 1 k.c. zasada swobody umów przewiduje, iż strony kontraktu uprawnione są do ułożenia stosunku prawnego według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W przypadku roszczenia wynikającego z kontraktu, każdorazowo pierwszeństwo mają, więc postanowienia umowne.

Zgodnie z treścią art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Do essentialia negotii umowy pożyczki gotówkowej zawartej przez strony przedmiotowego postępowania należało więc: oddanie przez bank do dyspozycji pożyczkobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych, zwrot tej kwoty wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu i opłaty z tytułu ubezpieczenia (patrz również: Arkadiusz Kawulski, Komentarz do prawa bankowego. Uwagi do art. 69, LEX 2013).

Zawarta między stronami umowa pożyczki gotówkowej nakładała na pozwanego P. R. obowiązek spłaty zobowiązania w 48 miesięcznych ratach w wysokości określonej w harmonogramie spłaty na wskazany rachunek bankowy. Umowa określała wysokość oprocentowania, sposób rozliczania spłat należności głównych i należności przeterminowanych, wysokość odsetek karnych, warunki wypowiedzenia umowy. Pozwany zawierając przedmiotową umowę z Bankiem przyjął na siebie zobowiązanie do spłaty udzielonej i wykorzystanej kwoty pożyczki wraz z określonymi odsetkami.

Jak wynika z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W każdym wypadku opóźnienia (zwykłego lub kwalifikowanego) wierzyciel może się domagać świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Głównym motywem legislacyjnym uregulowania art. 481 k.c. jest uznanie, że wierzyciel ponosi przez opóźnienie co najmniej szkodę w postaci utraty odsetek, na jakie mógłby ulokować otrzymaną w terminie sumę, dlatego też odsetki należą się za sam fakt opóźnienia (por. np. A. Szpunar, Głosa do wyroku Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1997 roku, II CKN 118/97, OSP 1998 rok, Nr 1, poz. 3, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok). Odsetki należą się za cały czas opóźnienia, począwszy od dnia wymagalności długu (por. A. Janiak, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 28 maja 1999 roku, III CKN 196/98, OSP 2000 rok, Nr 7-8, poz. 115, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok).

Obowiązek spłaty pożyczki spoczywał na pozwanym. Natomiast, w przypadku niespłacenia jej rat w ustalonym terminie, bądź spłacenia jej w niepełnej wysokości, niespłacona należność stanowiła zadłużenie przeterminowane, od którego bank był uprawniony do pobierania odsetek karnych, wg zmiennej stopy procentowej stanowiącej 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Ostatecznie wysokość kwoty dochodzonej przez Bank w przedmiotowej sprawie, zarówno w zakresie kwoty należności głównej jak i odsetek, nie była pomiędzy stronami sporna, gdyż na rozprawie w dniu 3 listopada 2016 roku pozwany wskazał, iż nie ma żadnych podstaw do kwestionowania wyliczeń dokonanych przez Bank. Powód domagał się zasądzenia odsetek umownych (karnych) jedynie od kwoty niespłaconego kapitału pożyczki, nie zaś od wyliczonej przez niego prawidłowo kwoty odsetek, kosztów, opłat i prowizji. Pozwany przyznał, że zaprzestał spłacania rat pożyczki z uwagi na pogorszenie się jego stanu zdrowia i nieudaną inwestycję związaną z otwarciem spółki. Wynikiem tego było wypowiedzenie przez powoda umowy pożyczki i postawienie zadłużenia w stan wymagalności.

Ostatecznie pozwany oświadczył, iż ma świadomość konieczności dokonania spłaty istniejącego zadłużenia, jednak wniósł o rozłożenie dochodzonej przez bank należności na raty w kwotach około 600 zł miesięcznie.

Jak wynika z treści przepisu art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Określa on szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, oraz interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 roku, V CSK 302/13, L.). Przepis ten może być jednak stosowany jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny - niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę. Ze względu na wyjątkowy charakter tego przepisu, nie można do niego stosować wykładni rozszerzającej. Musi być on interpretowany ściśle.

Stosując przepis art. 320 k.p.c. sąd powinien rozważyć wszystkie okoliczności danej sprawy, zarówno dotyczące pozwanego, jak i powoda. W żadnej bowiem mierze interesy wnioskującego o rozłożenie należności na raty nie mogą przewyższać interesu podmiotu inicjującego proces (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15). Sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 roku, II CSK 409/14, L.). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 marca 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 1322/14, w którym wskazał, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 KPC nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym (Legalis numer 1229793).

Szczególnych przesłanek, które mogłyby stanowić podstawę do podjęcia przez Sąd decyzji o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty dostarcza również orzecznictwo Sądów Apelacyjnych oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. Wierzyciel winien mieć bowiem pewność, że świadczenie, jakkolwiek odsunięte w czasie, zostanie spełnione w przewidzianym terminie (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 lutego 2016 roku, I ACa 1256/15, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2014 roku, I ACa 1314/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 stycznia 2014 roku, I ACa 1344/13).

Przesłanka ta nie została w przedmiotowej sprawie wykazana. Wynika to w ocenie Sądu z prostego porównania wysokości dochodów osiąganych przez pozwanego P. R. ze stałymi, ponoszonymi przez niego miesięcznie wydatkami. Pozwany wskazał, że jego miesięczny dochód oscyluje w kwotach od 2.200 zł do 3.000 zł netto miesięcznie. Jego stałe koszty utrzymania mieszkania oraz wydatki na życie wynoszą około 1.500 zł. Obciąża go obowiązek alimentacyjny w kwocie 600 zł (choć wskazał, że miesięcznie z tego tytułu przekazuje dzieciom nawet kwotę około 1.000 zł). Już porównanie samych tych kwot wskazuje, że w niektórych miesiącach pozwany nie byłby w stanie terminowo regulować należności względem powoda w wysokości 600 zł miesięcznie, gdyż nie pozwalają mu na to osiąmane dochody. Nie bez znaczenia dla tej oceny jest również fakt posiadania przez pozwanego zobowiązania w znacznej kwocie względem Banku (...) Spółki Akcyjnej we W., której to należności dotyczy sprawa II C 449/16 tocząca się przed tutejszym Sądem Rejonowym. W chwili obecnej zapadł w tej sprawie nieprawomocny wyrok uwzględniający żądania pozwu w całości, jednak brak jest możliwości wykluczenia, że ostanie się on w tym kształcie, a na tej podstawie zostanie wszczęte przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, co niewątpliwie znacznie uszczupli jego miesięczne zasoby finansowe.

Po drugie, za okoliczność przemawiającą za rozłożeniem zasądzonego świadczenia na raty nie może być uznane niepowodzenie działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę, a w szczególności ponoszenie przez stronę strat związanych z taką działalnością, gdyż jest to naturalny skutek ryzyka gospodarczego (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 roku, I ACa 1260/14, Legalis numer 1185957). Za rozłożeniem na raty należności pozwanego P. R. nie może więc przemawiać również podnoszona przez niego okoliczność, że jego problemy finansowe związane były między innymi z nieudaną inwestycją związaną z tworzeniem Spółki.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wniosku P. R. o rozłożenie zasądzonej należności na raty jest jego zachowanie w toku samego procesu. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 22 listopada 2013 roku (I ACa 1145/13, Legalis numer 999455), postawa pozwanych, którzy pomimo posiadanej wiedzy o istniejącym zobowiązaniu oraz obowiązku jego wpłaty nie wykonywali ciężącego na nich zobowiązania przez znaczny okres czasu, pomimo nawet faktu uwzględnienia ich ciężkiej sytuacji materialnej, nie przemawia za premiowaniem tej strony postępowania poprzez rozkładanie na raty zasądzonej kwoty.

W ocenie Sądu, postawa pozwanego P. R. zarówno w toku postępowania przed Sądem, jak i w okresie bezpośrednio go poprzedzającym, nie jest bez znaczenia. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z zestawieniem wpłat przedstawionym przez pozwanego, ostatniej wpłaty na poczet należności dochodzonych przez powoda w przedmiotowym postępowaniu pożyczkobiorca dokonał w dniu 15 października 2014 roku. W toku postępowania przed Sądem, które toczy się już od około roku pozwany nie tylko nie dokonał żadnej wpłaty na poczet istniejącego zobowiązania, ale kwestionował fakt zaciągnięcia pożyczki w powodowym banku. Zmieniając swoje stanowisko w sprawie, na rozprawie w dniu 3 listopada 2016 roku przyznał, że taka pożyczka została przez niego zaciągnięta. Co więcej wskazał, że brak jest w jego ocenie do kwestionowania wyliczeń wysokości jego zobowiązania z tego tytułu dokonanych przez stronę powodową. Sąd nie ma wiedzy kiedy sytuacja materialna powoda ustabilizowała się na obecnym poziomie, ale też i pozwany takich okoliczności nie podnosił. Nie można więc wykluczyć sytuacji, że obecna sytuacja finansowa pozwanego – która, w jego ocenie, pozwala mu na uiszczanie rat względem pozwanego w wysokości około 600 zł miesięcznie – istnieje już od jakiegoś czasu. Nie skłoniło to jednak pozwanego do dokonania jakiegokolwiek wpłaty na poczet jego zadłużenia,

choćby w celu zmniejszenia należności odsetkowej. Pozwany podnosił co prawda, że zwracał się do banku z prośbą o rozłożenie należności na raty, jednak jego prośba nie spotkała się z aprobatą. Zdaniem Sądu postawa pozwanego w tej kwestii nie była również bez znaczenia. Nie można wykluczyć, że częściowe wpłaty pozwanego na poczet istniejącego zadłużenia względem powodowego banku, mogłyby doprowadzić do podjęcia przez osoby decyzyjne innej decyzji w przedmiocie możliwości rozłożenia należności pozwanego na raty.

Mając na uwadze powyżej przedstawioną argumentację, Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzonego roszczenia na raty, wniosek pozwanego w tym zakresie podlegał oddaleniu.

Wobec powyższego Sąd zasądził od P. R. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 20.132,34 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego naliczanymi od kwoty 17.553,92 zł od dnia 4 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach przeciono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Wobec wygrania przez powoda postępowania w całości zasądzono na jego rzecz od pozwanego całość kosztów celowych i niezbędnych do dochodzenia roszczeń w łącznej kwocie 276,38 zł, na które złożyły się: ¼ opłaty sądowej od pozwu – 252 zł, opłaca skarbową od pełnomocnictwa - 17 złotych oraz koszty opłaty notarialnej za poświadczenie za zgodność z oryginałem dwóch odpisów pełnomocnictwa – 2 x 3,69 zł.

Z uwagi na wyniki postępowania Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (Dz.U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zm) w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. nakazał pobrać od D. S. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 755 złotych tytułem brakującej nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.